

Egentlig gik det først nu rigtig op for ham, hvor forelsket han var. Naar han skulde være ganske ærlig, maatte han tilstaa, at hans Følelser for hende indtil dette Øjeblik ikke havde været synderlig forskellig fra dem, han plejede at nære for smukke og fyldige Kvinder. Det eneste, der afkølede ham en Smule, var Tanken paa hendes Alder. Hun var næppe helt ung; dog vist ikke over de tredive. Men selv om saa var? Blikket i hendes mørkebrune Øjne, der var store som et Par fuldmodne Kastanier, — hendes forvovne Holdning i den nydelige Columbinedragt, de bugnende Skuldre, den lille Stumpnæses sitrende Fløje, — alt forraadte en ungdommelig Fyrighed, en hidsig Hengivelsestrang, der trodsede Aar og Alder.

Pludselig faldt hans Øjne paa Herren med Guldlorgetten, der endelig havde lagt sin Avis tilside og nu tilkaldte Opvarteren for at betale. Idet deres Blikke mødtes, rejste de sig begge lidt op med en ceremoniel Hilsen.

„Men Gud, det er jo Neergaard!“ udbrød Salomon. „Kender De ham?“

„Nej . . . Jeg stødte tilfældigt paa ham igaar paa Karnevalet.“

„Hvad? Var De der? . . . Jeg saae Dem ikke.“

„Der var jo ogsaa skrækkelig overfyldt. — De var der altsaa ogsaa?“

„Gud, det var jo mig, der var Hamlet! Saa De mig ikke?“

Per mindedes godt at have set en lille sortklædt Ridderskikkelse i Selskab med en Dame i Snedronningedragt, som havde vakt nogen Forargelse blandt de andre Damer, dels paa Grund af sin dristige Nedringethed, dels for sin Overlæsselse med Diamanter, der hang som regnbuespillende Rimkrystaller i det hvide Slør.

„De var der med en Dame?“ spurgte Per.

„Min Søster — ja!“

„Ah —.“

Herren med Guldlorgetten havde imidlertid rejst sig og var i Øjeblikket i Færd med ved Opvarterens Hjælp at iføre sig sit Overtøj. Per betragtede med nogen Misundelse baade hans meget korrekte og elegante Paaklædning og den Verdensmands-